

ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΣΗΣ

[Σημειώσεις αξιωματικού]

Συνέχεια· τὸ αὐτ. 49

Γ'.

Ἀμπελακία. — Τὰ Τέμπη. — Τὸ Κάστρο τῆς Ὠρίδας.

Ἡ ὁδὸς ἀναχωροῦσα ἐκ Μπαμπᾶ εἰσέρχεται εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ἥτις ἐν τέταρτον ἀπὸ τοῦ χωρίου πλατύνεται αἰφνης παρὰ τὸ ἔρημον χάνι τῆς Κοκόνας. Ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὴν δεξιὰν ὁχθὴν τοῦ Πηνειοῦ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἀρματωλικοῦ Κισσάβου καὶ βαδίζοντες ὑπὸ δάσος πλατάνων εἰσήλθομεν εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην εἰς τὸ ὕψος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁποίας διεκρίνομεν λευκάζουσας ἐπὶ μικροῦ ὁροπεδίου τὴν ὀνομαστήν κωμόπολιν τῶν Ἀμπελακίων. Ἰδίως διεκρίνετο ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ μέγα σχολεῖον αὐτῆς ἰδρυθὲν καὶ συντηρούμενον διὰ κληροδοτημάτων. Ἡ κωμόπολις αὕτη διαπρέψασα μεταξὺ τῶν θεσσαλικῶν πόλεων κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, διὰ τὸ σημαντικὸν ἐμπόριον τῶν ἐρυθρῶν νημάτων, τὸν πλοῦτον τῶν κατοίκων καὶ τὰ ἀξιόλογα σχολεῖά της, εἶνε καὶ σήμερον ἐτι ἀξία λόγου, καίτοι τὸ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπόριον αὐτῆς ἐξέλιπεν, ἡ πλουσία αὐτῆς βιβλιοθήκη διηρηπάγη κατὰ καιροὺς, καὶ τὰ σχολεῖά της δὲν ἀντηχοῦσι πλέον τὴν φωνὴν τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Κούμα.

Ἀπὸ τῆς θέσεως τυχύτης ἀρχίζει ἡ ὠραιότης τῶν Τεμπῶν. Μέγιστοι καὶ βαθύσκιοι πλατάνοι συμπλέκουν τοὺς κλάδους των ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ὁμαλῶτατος καὶ σιγηλὸς ῥέει διὰ μέσου τῶν κορμῶν των. Ζωηροτάτη βλάστησις ἐκ μύρτων, δάφνης, ἀγραμπελῆς καὶ κισσοῦ κατακαλύπτει τὰς ὁχθὰς τοῦ ἀργυροδίνου Πηνειοῦ, ὧν τὸ αἰώνιον κάλλος ἀφίνω τὸν Αἰλιανὸν νὰ περιγράψῃ. «Κισσὸς μὲν γὰρ πολὺς καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐνακμαζει καὶ τέθηλε, καὶ δίκην εὐγενῶν ἀμπέλων κατὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ μίλαξ, ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πύγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν, καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁράται δὲ χλοάζον τὸ πᾶν καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις».

Τὸ πεπλατυσμένον μέρος τῆς κοιλάδος εἶνε μικρόν· ὅθεν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὐρέθημεν εἰς τὸ Λυκόστομα, τὴν κυρίαν εἴσοδον τῶν Τεμπῶν ὅπου

ἡ κοιλάς στενοῦται ἀποτόμως μέχρι 200 ἢ 300 μέτρων. Ὁ κατὰ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς τὰ Τέμπη, ἐμπνεόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἀρχαίας φήμης αὐτῶν, κτκλαμβάνεται ὑπ' αἰσθήματος ὁμοίου ἐκείνῳ ὃ αἰσθάνεται τις πατῶν ἔδαφος ἱερὸν. Συμβάλλει δ' ἐξαιρέτως εἰς τοῦτο ἡ ἐξάλλος φύσις τοῦ τόπου. Αἱ καθέτως κατερχόμεναι πλευραὶ τῶν βράχων ἀπὸ ὕψους ἰλιγγιώδους νομίζετε ὅτι καθιστῶσιν ὑμᾶς μικροτέρους παρ' ὅτι πραγματικῶς εἰσθε, καὶ ἄκοντες δ' αἰσθάνεσθε σέβασμόν πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος παρουσιάζεται ἐπιβλητικώτερον. Ἡ ὁδὸς ἔρπουσα ἐπὶ στενῆς λωρίδος γῆς κατὰ τὴν πλευρὰν τοῦ βράχου, ἄλλοτε μὲν ὑψοῦται ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τῶν κάτωθεν αὐτῆς φερόμενων γιγαντείων πλατάνων, ἄλλοτε δὲ ταπεινοῦται μέχρι σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, ὅστις πρασινίζων ἐκ τοῦ κατοπτρισμοῦ τῶν φύλλων, ῥέει ἡρέμα καὶ ἀθροῦθως, «ἔρχεται σχολῇ καὶ πρῶτος ἐλπίου δίκην προΐων», μὴ προδίδων τὴν παρουσίαν του ὁσάκις δὲν φαίνεται, εἰμὴ διὰ τοῦ ἀδιαγνώστου καὶ μυστηριώδους ἐκείνου θροῦ ὃν προξενεῖ τὸ ἡμαλῶς ῥέον ὕδωρ προσκόπτον εἰς τοὺς ἀπείρους κορμούς καὶ κλώνας, οἵτινες λούονται εἰς τὸ ῥεῖθρόν του. Ὅλως ἀλλοῖα ἡμῶς καθίσταται ἡ εἰκὼν κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, ὅποτε τηκομένων τῶν χιόνων τῶν θεσσαλικῶν ὀρέων, κατόπιν ἀφθόνων βροχῶν, ὁ Πηνειὸς συναρξῇ πάντα τὰ ὕδατα τῶν ἀνατολικῶν πλευρῶν τοῦ Πίνδου, τῶν νοτίων τῶν Χασίων ὀρέων, τῶν βορείων τῆς Ὀθρυος, τῶν δυτικῶν τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Πηλίου καὶ μέρος τῶν τοῦ κάτω Ὀλύμπου καὶ συνεπιφέρων πάντα ταῦτα διὰ τῶν Τεμπῶν πληροῖ βοῆς καὶ ῥόχθου τὴν ἱερὰν κοιλάδα.

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ὑπάρχει λαμπρὰ πηγὴ ὕδατος ἐπὶ τῆς Ὀσσης σχηματιζομένη καὶ ὑπὸ τὴν ὁδὸν ἀναβρύουσα, ἡ Πεντάκρουνος, ἥτις καὶ Πενταδακτύρα καὶ μάλιστα Πενταδάκτυλος κοινῶς καλεῖται, ἐκ τῶν πέντε δακτύλων τοῦ δερβίση Χασάν, εἰς ὃν οἱ ὀθωμανοὶ ἀποδίδουσι τὴν ὑπαρξίν της. Μικρὸν προωτέρω ἡ ὁδὸς ἀνερχομένη ἀποτόμως διακόπτεται ὑπὸ βαθυτάτης χαράδρας, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς

ὅποιας φαίνονται ἀνὰ μέσον ἀποτομωτάτων βράχων τὰ ἐρείπια τοῦ Κάστρου τῆς Ὠριάς, ἥτοι τῆς Ὠριάς. Δὲν γνωρίζω ἂν εἰς αὐτὸ ἀποδίδεται τὸ δημοτικὸν ἄσμα. «Σὺν τῆς Ὠριάς τὸ κάστρο», οὐδὲ ἂν ποτε ἀνῆκεν ὄντως εἰς ὠραίαν τινά, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον φαίνεται σήμερον εἶναι ὁ ἥρειπωμένος περίβολος ῥωμαϊκοῦ καὶ εἴτα μεσαιωνικοῦ φρουρίου. Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῶν ἐρείπειων τούτων ἀναγινώσκεται εὐχερῶς ἡ ἐξῆς λατινικὴ ἐπιγραφὴ κεχαραγμένη ἐπὶ τοῦ βράχου. L. Cassius Longinus, Pro. Cos. Tempe munivit, ἀναφερομένη εἰς τὸν Ῥωμαῖον ἀξιωματικὸν Κάσσιον τὸν ἐνισχύσαντα τὰς ὀχυρώσεις, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ὁ Τίτος Λίβιος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βράχων ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀποτομωτάτης ταύτης χαράδρας φαίνονται τὰ ἔχνη ἐτέρου φρουρίου, τὸ ὅποιον κοινῶς θεωρεῖται ὡς συνέχεια τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι ἡ ἀκρόπολις τῆς ὀχυρώσεως. Τμῆμα τείχους φραγκικοῦ διάτρητον ἐκ καταπτώσεως μέρους αὐτοῦ, παριστᾷ εἶδος πύλης, διὸ καὶ κοινῶς θεωρεῖται ὡς ἡ πύλη τοῦ Κάστρου, πύλη ὅμως ἀνείσοδος διότι πρὸ αὐτῆς χαίνει ἄβατος κρημνός.

Εἰς τὴν ἀκρόπολιν ταύτην ἀνέρχεται τις διὰ δυσβάτου καὶ ἀνάντους ἀτραποῦ μήκους μιᾶς ὥρας, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν Τεμπῶν ὄροπέδιον. Ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου θαυμάσιον πανόραμα ἐκτυλίσσεται ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ θεατοῦ. Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἔχει τις τὸν χιονοσκεπῆ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους θεῖον Ὀλύμπον, ἐπικρατοῦντα διὰ τοῦ ὄγκου του καὶ ὑπερβαίνοντα διὰ τοῦ ὕψους ὅλα τὰ περὶ βουνά. Δεξιὰ ἐκτείνεται ὡς ἀπέραντον κάτοπτρον, ἀποτυφλοῦν διὰ τῆς ἀντανakλάσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μὲ τὰ ὄρη τῆς Χαλκιδικῆς εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Ἀριστερὰ ἐκτείνεται ἐπίσης ἀπέραντος ἡ πεδιάς τῆς Λαρίσης καὶ ἀπωτέρω ἡ τῶν Τρικάλων, ἀπωτάτω δὲ συγχέονται πρὸς τὸ ὑπόλευκον χεῶμα τοῦ οὐρανοῦ αἱ ὀδοντοειδεῖς κορυφαὶ τῶν χιονοσκεπῶν βουνῶν τῶν Ἀγρᾶφων. Πρὸς νότον τέλος ὑψοῦται ἡ κωνοειδὴς ὕψιστη κορυφὴ τῆς Ὅσσης καὶ περὶ ἐκτείνονται ὀλιγόδενδρα καὶ ποηφόρα πεδία μικρὰς ἐκτάσεως, διακοπτόμενα ὑπὸ τῶν κλιτύων τῶν βουνῶν, ἐφ' ὧν σήμερον οὔτε οἱ Γίγαντες καὶ οἱ Κένταυροι ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ Ἀρματοῦλοι συνάπτουσι πλέον μάχας, ἀλλὰ μόνος ὁ Πάν, ὡς τὸ πάλαι καὶ νῦν, ἐκτείνει τὸ εἰρηνικόν του κράτος ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς Ὀμόλης.

Ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου ἐκείνου συνηντήσαμεν λατριν τοῦ αἰγόποδος τούτου θεοῦ, ὃν δὲν ἤρωτήσαμεν βεβαίως, οὔτε ποῦ ἔκειτο τὸ ἱερόν τοῦ Πανός, οὔτε πῶς οἱ Γίγαντες ἀνεβίβασαν τὴν Ὅσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου, ἀλλὰ μόνον παρεκαλέσαμεν νὰ μᾶς ἐπαναλάβῃ τὸ αὖτως ὁ Γέρο-

Ὀλυμπος ἐμᾶλλωσε μὲ τὸν κονιαροπατημένον Κίσσαβον». Ἄλλ' ὁ ποιμὴν ἐγνώρισε μὲν καὶ ἡσθάνθη καλῶς τὰ πατήματα τῶν Κονιάρων, ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνηται λόγος περὶ τοιοῦτου καυγᾶ. Φαίνεται ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς Ἀρματοῦλους καὶ Κλέφτας ἐξέλιπον καὶ αἱ ποιητικαὶ παραδόσεις αὐτῶν.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὄροπεδίου τούτου κατερχομένη κωνοειδὴς χαράδρα συνάξει τόσα ὑέτια ὕδατα, ὥστε ἡ κάτωθεν αὐτῆς ὁδὸς τῶν Τεμπῶν συχνὰ πυκνὰ ἀνασκάπτεται ἐκ θεμελίων. Καθ' ἣν ἐποχὴν διηρχόμεθα ἐκεῖθεν, αἱ τελευταῖαι βροχαὶ τῆς ἀνοιξέως εἶχον ἀναστατώσῃ αὐτὴν οὕτως, ὥστε καθίστατο ἀδιάβατος, κατεγίνοντο δὲ τότε νὰ ἐπισκευάσωσιν ἢ μᾶλλον νὰ κατασκευάσωσιν αὐτὴν ὅλως λιθόστρωτον μὲ διάφορα ἐκατέρωθεν τεχνικὰ ἔργα ὅπως ἀνθίσταται εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἀκατασχέτων χειμάρων.

Ἀποῦ περιεργασθήμεν τὰ ἐρείπια τῶν φρουρίων ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁδὸν ἀνερχόμενοι ἀδιακόπως μέχρι σημείου τινός, ἐξ οὗ ἔφανε ἡ ἐξοδος τῶν Τεμπῶν καὶ μέρος τῆς πεδιάδος τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ. Ἐκεῖθεν δὲ κατερχόμενοι ἐφθάσαμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξοδὸν ὅπου καὶ ἐσταματήσαμεν διὰ νὰ προγευθῶμεν παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Ἀφροδίτης.

Δ'.

Τὸ ἀθάνατο νερό. — Ἡ ἀμβροσία ἐξευτελίζεται.

Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν καλλονὴν τοῦ τοπίου τούτου. Καθεστῆντες ὑπὸ βαθύσκιον πλατάνων παρὰ τὰς ρίζας τοῦ ὁποῦ ἀνέβλυζεν ἀπὸ τοῦ βράχου τὸ ἐξαίσιον καὶ ἐξακουστὸν ὕδωρ τῆς Ἀφροδίτης, ἠρωτήσαμεν ἀλλήλους ἀποροῦντες ἂν ὄντως εὐρισκόμεθα ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀμίμητον ἦν ἰδίως τὸ μέρος τῆς πηγῆς, ἥτις ἐκχύνουσα μετ' ὀρμῆς ὄγκον ὕδατος συμπαγῇ τριπλάσιον ἴσως τοῦ διαρρέοντος διὰ τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐσχημάτιζε κρυσταλλώδους διαυγείας δεξαμενὴν παρὰ τοὺς πόδας καθέτου βράχου, κεκαλυμμένην ἀδιαχωρήτως ἀπὸ παχὺ καὶ θαλερώτατον φύλλωμα γιγαντώδους κισσοῦ, ὅστις ἔχων τὰς ρίζας αὐτοῦ παρὰ τὴν πηγὴν, ἐν μέσῳ ἀγρίων κρίνων, ἀνῆρχετο εἰς μέγα ὕψος. Δενδρία φυόμενα εἰς τὰς σχισμάς τοῦ βράχου ἦσαν ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν κεκαλυμμένα ὑπὸ λευκῶν ἀνθῶν, φαινόμενα ὡς παρμεγέθεις ἀνθοδέσμαι λευκῶν ῥόδων.

Ἡ θαλλουσα ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ φύσις, ἡ πυκνοτάτη καὶ δροσερὰ σκιά τῶν πλατάνων, καθισταμένη δροσερωτέρα καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐρχομένου καὶ ἐντὸς τῶν Τεμπῶν εἰσδύοντος ρευματος τοῦ αἵρος, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ γευστικώτατον καὶ ἐλαφρότατον ὕδωρ τῆς Ἀφροδίτης, καθιστῶσι τὸ τοπίον τοῦτο ἐν τῶν περικαλλεστάτων καὶ μαγευτικωτάτων θερινῶν καταφυγίων, διὰ τὸν ἀπεψιλωμένον καὶ πυρι-

φλεγῇ τόπον μας. Ἄλλ' ἡ παντελής ἔλλειψις ἐπιχειρηματικότητος καὶ ἡ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρχέγονος κατὰστασις τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, καθιστῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ὠραιότερα καὶ πολυφημότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπρόσιτα εἰς τοὺς ξένους καὶ ἡμᾶς. ὅσον καὶ τὰ παρθένα δάσκη τοῦ μεσημβρινοῦ Σουδάν.

Εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τῆς θεωρίας τῆς φύσεως τοῦ τόπου προστετέθη μετ' ὀλίγον καὶ ἡ ὕλική ἀπόλαυσις γαλαθηνοῦ ἀμνοῦ, ἐγκαίρως προετοιμασθέντος κατὰ προηγηθεῖσαν εἰδοποίησιν ὑπὸ τῶν εὐζώνων τοῦ φυλακείου τῶν Τεμπῶν, μετὰ τῆς μοναδικῆς τέχνης ἧς τὰ μυστήρια μόνα τὰ τέκνα τῶν εὐάνδρων ὁρέων μας γνωρίζουν. Τὸν ἀμνὸν τοῦτον καταμελισθέντα καὶ παρατεθέντα ἐπὶ φύλλων, συνοδευόμενον δὲ καὶ ὑπὸ παχυτάτου καὶ ἡδυγεύτου ἐγγέλεως τὴν ὥραν ἐκείνην ἀγρευθέντος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ βαίνόμενον διὰ γενναίου οἴνου τῆς

Ραψάνης, κατεβροχθίσαμεν μέχρις ὁστέων μετ' ὀρέξεως ἡδονικῆς, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἤθελον φθονῆσαι οἱ ἐκεῖ που περιπλανώμενοι γείτονές μας Ὀλύμπιοι θεοί, διότι ἀμφιβάλλω ἂν ἡ στερεότυπος αὐτῶν ἀμβροσία ἡδύνατο νὰ συναγωνισθῇ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς ὀρεκτικὸν τεμάχιον πλάτης καλυπτόμενον μετὰ τὴν τραγανὴν καὶ βοδόχρουν ἐπιδερμίδα της.

Ἄλλ' ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἡμεῖς οἵτινες ταχέως ἐμνήσθημεν ὅτι εἴμεθα ταπεινοὶ βροτοί, δοῦλοι τῶν ὑποχρεώσεών μας. Ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει καὶ ὁ καύσων ἠΐξανεν, εἴχομεν δὲ νὰ διατρέξωμεν ἀκόμη ὥρων ὀκτὼ δρόμον μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ἥτις ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐθημερόν. Μετ' εὐνοήτου θλίψεως ἡγέρθημεν καὶ διεληθόντες μετ' ὀλίγον τὸν Πηνειὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν θέσιν « Περαιταριά » ξυλίνης γεφύρας, εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς αὐτοῦ.

*Ἐπεται τὸ τέλος

K. Γ. K.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΜΑΝ

Ἡ κατατόμησις τοῦ περιθότου κακούργου ἐγένετο ἐν Παρίσις κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1870. Ὁ Τουργένιεφ κληθεὶς μετ' ἄλλων δημοσιογράφων ἀπ' ἐσπέρας διῆλθε τὴν νύκτα ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ καταδίκου παρακολουθήσας καὶ μελετήσας μετ' ἀπαράμιλλου παρατηρητικότητος τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἃς ἀρηγεῖται εἰς τὰς κατωτέρω δραματικωτάτας σελίδας τῶν ἀπομνημονευμάτων του.

...Παρὰ τὸ συνήθως διαβεβαιούμενον, ἡ τελευταία ὥρα παρήλθε ταχύτερον ἀπὸ τὰς πρώτας καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην. Ἐξεπλυχθημεν μαθόντες ὅτι ἡ τρίτη ὥρα εἶχεν ἤδη σημαίνει καὶ ὅτι μία ὥρα μόνον ὑπελείπετο μέχρι τῆς ἐκτελέσεως. Ἐμείλλομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ καλλίον τοῦ Τρόπμαν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἀκριβῶς τὴν ἑκτὴν καὶ ἡμίσειαν.

Ὁ νυσταγμὸς ἐξηφανίσθη ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ πάντα τὰ πρόσωπα.

Ἀγνοῶ τί ἡσθάνθησαν οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἐγὼ ἡσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν ἀλγεινὴν πίεσιν.

Νέαι μορφαὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ὁ ἱερεὺς, βραχύς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, διῆλθεν ὡς ἀστραπὴ μετὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ ἱεραικὸν χιτῶνα, ἐφ' οὗ διεκρίνετο ἡ ἐρυθρὰ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς χαμηλὸν πλατύγυρον πῖλον.

Ὁ διευθυντὴς μᾶς παρέθηκε τὸ πρόγευμα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης ἐκομίσθησαν μεγάλοι κύαθοι σοκολάτας. Οὔτε κἂν ἐπλησίασα, καὶ τοι ὁ φιλόξενος οἰκοδεσπότης με συνεβούλευσε νὰ προγευματίσω, « διότι ὁ πρωῒνος ἀὴρ ἡδύνατο νὰ με βλάψῃ. » Νὰ λάβω τροφὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μοὶ ἐφαινετο ἀηδὲς. Πᾶν ἄλλο ἢ καταλλήλος ἦτο ἡ ὥρα διὰ συμπόσια!

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν δι' ἑκατοστὴν φοράν.

— Καὶ ἐκεῖνος κοιμᾶται ἀκόμη; ἠρώτησεν εἰς ἐξ ἡμῶν ροφῶν βραδέως τὴν σοκολάταν του.

Ἅπαντες ἐλάλουν περὶ τοῦ Τρόπμαν χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσωσιν. Περὶ ἄλλου ἐκείνου δὲν ἡδύνατο νὰ γίνῃ λόγος.

— Κοιμᾶται, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής.

— Μετὰ ὅλον αὐτὸν τὸν φοβερὸν θόρυβον;

Καὶ πράγματι ὁ θόρυβος εἶχεν ἤδη ἐπαισθητῶς αὐξήσῃ καὶ ἐμυκάτο βραγχνῶς. Ὁ δαιμόνιος χορὸς δὲν ἐθορύβει πλέον κατ' ἀνιούσῃ κλίμακα, ἀλλ' ὠρύετο νικηφόρως, φαιδρῶς.

— Τὸ καλλίον του κεῖται ὀπισθεν τριπλῆς ζωῆς τοίχων, ἀπήντησεν ὁ διοικητής.

Ὁ κ. Κλώδ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον του.

— Ἐξ καὶ εἴκοσι, εἶπεν.

Εἰμαι βέβαιος ὅτι πάντες ἀνεσκιρτήσαμεν ἐνδομύχως. Ἐν τούτοις ἐλάβομεν ἡσύχως τοὺς πῖλους μας καὶ ἠκολούθησαμεν θορυβῶδῶς τὸν ὁδηγόν μας.

— Ποῦ θὰ δειπνήσετε ἀπόψε; ἠρώτησε δημοσιογράφος τις μεγαλοφώνως.

Ἄλλ' ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη πολὺ βεβιασμένη.

Ἀνῆλθομεν μετὰ σπουδῆς διὰ κλιμάκων εἰς ἕτερον διάδρομον, ὃν ἐπίσης διετρέξαμεν ἀκολούθως κατῆλθομεν στενὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα καὶ εὐρέθημεν ἀπέναντι σιδηρᾶς θύρας.

— Ἐδῶ εἶνε.

Ὁ φύλαξ ἤνοιξε αὐτὴν μετὰ προφυλάξεως.